

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 147.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366085328/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

mig! – Nu skal Fætter Jørgen dog see, at jeg næsten er ligesaa kjon som han selv.» Derpaa satte hun sin Hat paa og kastede Sløret længer bort paa Gulvet med sin lette dansende Fod. «Farvel, farvel! jeg maa hen til Fader og vise ham mit nye Ansigt.» Dermed var hun ude af Døren.

«Hun er ligesaa gal, som hun er nydelig» – tænkte Thorvaldsen – «hun havde nær gjort mig gal med; – bildte hun mig ikke ind, hun var saa grim, at det lille vakke Ansigt ved første Øjeblik virkelig saae mig ud som et Nøddeknekkerfjes. Det er et farligt Barn at tale med – hendes Galskab smutter – var jeg ikke nærvæd at troe, jeg virkelig havde modelleret hende!»

Faderen blev høilig forbausset, da han saae Thora igjen; hendes nødborne Ansigt straaled af Glæde og var overmaade vakker. De fortrede Former syntes ganske forsvundne; kun paa Øinene og Hagen kunde han gjenkjende hende; men da hun, for at forklare ham sin Forvandling, forsikrede, at det var skeet ved Thorvaldsens Hjælp, og at han blot havde modelleret paa hende i nogle faa Minuter – rystede Faderen paa Hovedet og sukkede dybt over den Sindsforvirring, han nu troede at høre det klareste Bevis for. «Ti stille med den ravgale Snak, Barn!» – afbrød han hende – jeg maa for have soet dit Ansigt med en falsk Forestilling om, at du var og blev en grim Ugleunge; nu sees jeg, det er Intet at udsætte paa dit Ansigt – men du maa dog langt heller være styg, end gal. Pak nu ind! vi skal reise imorgen tidlig.»

Thora var saa glad over sit nye Ansigt, at hun ikke lod Faderens strenge Ord gaae sig nær; men hun spillede sig hvert Øieblik, og kunde ikke tænke paa Andet, end paa det Indtryk, hendes nye Ansigt vilde gjøre baade paa Fætter Jørgen og alle Andre. Næste Aften var hun hjemme.

Alle fandt unegtelig, at hun nu var bleven besynderlig vakker, og forklarede det, som en Følge af hendes muntre Stemning efter Kjøbenhavnsturen, og af hendes stærke Væxt i den sidste Tid, tilføjet den hastige Udvikling af hendes Legemsformer, som syntes fremkaldt ved den lykkelig gennemgaaede Sygdom. Selv var hun overbevist om, at hun ved sin Gudmoders Konst og ved sine fortryllede Fingre, under den store Konsters Veiledning, havde givet sig det vakke Ansigt. Besøget hos Gudmoderen havde hun dog aldrig talt om til Nogen, og – for ikke at gjælde for afsindig – talte hun nu hel-